

var vi betænkelig nær ved den. Det er maaske muligt, Procenterne kan forhøjes noget, det skal jeg slet ikke udtale mig om, men at vi skulde kunne opretholde et Budget, der balancerer med 400—500 Mill. Kr., selv efter at Procenterne er forhøjede, det tror jeg ikke paa, og der er vist ikke ret mange, der tror det. Jeg maa altsaa gaa ud fra, at det Beløb, som kan faas ind ved direkte Skatter, i de kommende Aar vil svinde i en meget betænkelig Grad, og saa bliver Spørgsmaalet, om vi da vil være i Stand til at opveje denne Afgang gennem en forøget Indtægt ad andre Veje, altsaa væsentligt gennem de indirekte Skatter. Dette er jo imidlertid en Vej, som Flertallet af den danske Rigsdag meget nødig vil betræde, og den højtærede Finansminister sagde jo ved Fremlæggelsen, at det i Virkeligheden ikke vilde give noget synderligt, selv om vi tog disse enkelte større Poster, som Finansministeren nævnede; man vilde ikke derved være i Stand til at holde Budgettet oppe paa den Højde, som Talen er om. Det er muligt, der kan indvindes noget, hvis vi bliver nødt til at gaa de Veje, men paa den anden Side er det ganske givet, at der ogsaa er Omraader, hvor Indtægten vil blive nedadgaaende.

Jeg vil f. Eks. nævne Omsætningsafgiften. Der har jo været enorme Indtægter i Forhold til, hvad der tidligere var normalt, gennem Stempelafgifterne — jeg tænker her ogsaa paa Børsskatten —, men i samme Grad som hele det økonomiske Grundlag viger, svigter ogsaa disse Omsætningsafgifter, og saa vil vi ogsaa der komme til at staa overfor det Spørgsmaal: Kan denne Nedgang opvejes ved forøgede Afgifter paa tilsvarende Omraader? Jeg tvivler herom. I det hele taget maa jeg tilstaa, at jeg i allerhøjeste Grad tvivler om, at det vil være muligt for os i de kommende Aar at opretholde et Budget paa 400—500 Mill. Kr., thi Grundlaget vil i meget høj Grad svigte. Jeg er vist ikke langt fra Finansministerens Tankegang, naar jeg gaar ud fra, at Skattesatserne nu i Virkeligheden er saa høje, at man ikke kan have nogen synderlig Tro paa, at der kan indvindes mere ved at sætte Skatteprocenterne yderligere op. Det kan maaske lade sig gøre paa sine Steder, det skal jeg indrømme men selv om det skulde blive nødvendigt, vil det i hvert Fald ikke blive velset.

Har vi da Skattereserver? Ja, det ærede 23de Medlem for Hovedstaden (Gamborg) omtalte en Reserve i Aften,

men jeg maa tilstaa, at den imponerer mig ikke. Selv om det skulde være muligt, at en Gaard kunde præstere det Udbytte, som fremgik af det Regnskab, det ærede Medlem læste op, maa dette dog sikkert betegnes som i høj Grad abnormt — af en eller anden Grund, som man ikke er i Stand til at se paa det foreliggende Grundlag —, og jeg tror derfor aldeles ikke paa, at der her ligger en Skatte-reserve, som i de kommende Tider vil kunne bidrage til at opretholde et Budget som det foreliggende. I det hele taget er der maaske nok Mulighed for at opdaage Skattereserver, men store og særlig givtige tror jeg ikke, de bliver.

Hvorledes skal vi da indrette os? Udgifterne er jo nemlig oppe paa et tilsvarende Beløb, som Indtægterne budgetteres til. Ja, hvis vi ikke kan holde Indtægterne oppe, bliver der ingen anden Udvej end at faa Udgifterne bragt ned. Det er muligt, at der kan findes Smaating, hvor den haarde Nød kan tvinge os til at tage en lille Smule Reb i Sejlene, ligesom vi gjorde, da vi havde nedsat „Sparekommissionen“, men at der skulde kunne indvindes store Ting ad den Vej, tror jeg ikke paa. Nej, vi maa have fat i ganske anderledes store Poster, hvis vi gennem Besparelser paa Budgettet skal skaffe Balance til Veje. Jeg maa her udtale min Tilslutning til det, som den sidste ærede Taler sagde, nemlig at Forholdene meget let kan komme til at udvikle sig paa en saadan Maade, at det Lønnings-system, vi har faaet gennemført her i Landet, ikke lader sig opretholde. Ja, der er jo en Udvej endnu, nemlig den, at Nationen kunde komme til at arbejde saa intensivt, at vi var i Stand til derigennem at skaffe forøgede Indkomster, selv om i øvrigt Konjunkturerne gik ned. Jeg tror, der kan indvindes noget ad den Vej, men at det skulde kunne redde Budgettet paa de 400—500 Millioner Kr., har jeg ikke nogen som helst Tiltro til.

Jeg vil gøre opmærksom paa, at vi utvivlsonst staar overfor en Konkurrence fra Udlandets Side, som vil blive ganske overordentlig trykkende ikke alene for vor Industri, men for hele Landets Økonomi. Jeg tænker i dette Øjeblik særlig paa vor sydlige Nabo — selv om der ogsaa kunde være andre Lande at nævne —, der ligger slaaet til Jorden, ikke alene militært, men ogsaa økonomisk. Jeg har ikke nogen som helst Tvivl om, at denne Nation med den Arbejdskraft, den er i Besiddelse af, vil være i Stand til at rejse